

IV. rész

Végjáték

3. fejezet

Exterminatus

Sorra dördültek el Európa szerte az űrvédelmi lövegek, zengett az ég a nagyvárosok közelében letelepített tachyon lövegek tüzelési folyamatának heves robajától. Berlin, Párizs, Moszkva minden lehetséges eszközzel lőtte az eget, s az összes többi város is, amely rendelkezett ilyesfajta fegyverekkel, valamint célba tudták venni a támadó hajókat, miközben egy kicsiny, alig 37 hajóból álló flotta nézett szembe felettük a sokszoros túlerő ösztüzével, melyet egy vékony, alig 40%-on álló energiamező választott el tőlük.

S azok is kétségbeesetten tüzeltek az ég felé. Sorra indították útjára ágyúik lövegeit, torpedóik valamint plazmasugaraik záporát, valamint az M-995-ös sínágyúik robbanó lövedékeit, a három megmaradt starfury tachyon lövegei zárótüze kíséretében, miközben a heves plazmaeső kegyetlen, de mégis pompás látványt nyújtott az égbolton. S amíg az nem szakadt rájuk a Tau'ri flotta maradéka számos, becses hajójától szabadította meg Kortis admirálist, aki valamilyen okokból nem a kolosszus fedélzetén akarta vezetni a csatát, inkább jó öreg bárkája, a Crudelitas fedélzetéről koordinálja flottáját.

Ugyan katonái nem sok értelmét látták döntésének az események ismét őt látszanak igazolni, hiszen a hősiezen küzdő védők első sorban legújabb generációs szörnyszülöttükre koncentrálták lövedékeik pusztító áradatát, minden áron el karták pusztítani a monstrot, de ez nem csoda, hiszen a hipertér zavaró berendezés semlegesítése fajuk túlélésének kulcsát jelentette.

- Folytassák a tüzelést! – jelentette ki Zsukov határozottan és eltökélten, bár már sejtette, hogy ha eddig nem jártak sikerrel, mostanra már esélyül sincsen.

- Semmi hatása, egyszerűen túl erős a pajzsa – vágta rá első tisztje, Malcolm hitetlenkedve, ő végképp nem látott esélyt az admirális tervének működésére.

- Ez lehetetlen! 37 hajó nem bír, egyel?

- Ha csak önmaga lenne, még bírnánk vele, de a többi hajó beleáll a lövedékekbe, csak egy kis hányadék ér célba.

- De kell, hogy legyen egy módja. Ha nem lőjük ki mind itt halunk meg, az egész emberiség sorsa múlik mindezen...

S terve valóban fajuk túlélésének kulcsát jelentette. Legalább is az ő szemszögükből nézve. Hiszen itt nem csak két nézőpont létezett, egy harmadik fél is játékban volt még s senki sem sejtette, mire készülnek. Egy távoli rendszerben, nem messze az egykoron Old Hampton névre keresztelt virágzó, ám mostanra már hamvak és égett romok kietlen sivatagává vált kolónia mellett nem várt eseménysorozat vette kezdetét.

Az eddig titkolódzás és ármánykodás kétes leplébe burkolódzó Ügynökség, a galaxis egykoron rettegett terrorszervezetének vezetősége oly rég óta először Midst bolygója mellett egy apró, céljaikra mégis tökéletesen megfelelő űrállomáson összeült, hogy egy minden eddiginél nagyobb horderejű műveletet indíthassanak meg.

S ennek célja most nem zavarkeltés, merényleték vagy közönséges propaganda, hanem az emberi faj megmentése. Most, az eddig csak havonta, ha nem évente hologram formájában tanácskozó szervezet vezetői életük folyamán először személyesen is találkoztak, majd helyet foglaltak egy már korábban erre a célra kialakított kerek helyiség kényelmes székein.

A Tau'ri hírszerzés adataival szöges ellentétben itt nem egy rakás önelégült, hájas, büntetett előéletű vagy körözött személyiségről volt szó. Hanem jól öltözött, művelt fiatalemberekről, akik ténylegesen a szívükön viselték az emberiség ügyét, csak épp a saját szemszögükből, egy általuk szélesebbnek vélt perspektívából nézve.

- Nos, mind tudjuk miért jöttünk ide – kezdte Ferguson, közülük a legkiemelkedőbb, ő tette messze a legtöbbet és hozta a legtöbb áldozatot ügyükért. – Szóval hagyjuk a formásokat, ugyanis éppen most elkeseredett küzdelem folyik anyabolygónk, a Föld felett. S a pajzsa már nem tart ki sokáig.

- Ez lényegtelen. A drákoknak órákba, ha nem napokba telik majd, hogy mindenkivel végezzenek, estig is ráérünk a döntés meghozatalára – emelte fel a hangját egy 40-es évei közepén járó nő, akinek enyhén ferdén állt az orra. Ezt még Michaeltól szerezte, 20 évvel ezelőtt, Durham után. Igen sokra vitte azóta.

- Lényegtelen? – csattant fel az éles válasz. – Nem cseverészhetünk, iszogathatunk, mulathatunk mialatt emberek milliárdjai halnak meg. Arról nem is beszélve, hogy ha Föld elbukik, kipusztulunk.

- Ez nem túl valószínű, ugyan a Föld az utolsó jelentősebb kolónia, de a továbbra is emberek milliói élnek a megmaradtakon. Ha a kaptárak elkészülnek, tízezreket vihetünk el Eurékára, jóval többet mintha most feláldoznánk őket a Birodalom megmentéséért. Azt javaslom, hagyjuk veszni a Földet, akkor a Birodalomnak is befellegzett, ráadásul végre akadálytalanul végezhetnénk az emberi faj felemelését.

- Tiltakozom – vágta rá Ferguson. – Nem hagyhatunk meghalni 16 milliárd embert, a megmaradt emberi faj több mint 99%-át csak ezért. Nekünk az emberiség javát kellene szolgáljunk, nem csak ülni és végignézni a pusztulását.

- És inkább odaküldenéd az összes kaptárt, tudván, hogy még el sem készültek? Csak ezért kockára tennél mindent a biztos megoldás helyett?

- Miféle biztos megoldás? A fél admirális tud Eurékáról, Hackett is tudott Eurékáról, sőt, még mi is tudunk Eurékáról, amikor a Birodalom legféltettebb titkának kellene lennie. Tudjuk, hogy vannak drák szimpatizánsok, kezdettől fogva léteznek és a mienkhez hasonlóan is működik szervezetük. Ha mi megtudtuk, abból a feltételezésből kell kiindulnunk, hogy már ők és az egész Drák Hadiflotta tud róla.

- Egyetértek. Fájó belegondolni, de egyet kell értenem. Euréka nem más, mint ez kelepce. Az emberiség túlélésének kulcsa nem az oda történő evakuációban, hanem a háború megnyerésében rejlik.

- Pontosan – bólintott rá Ferguson. – Már pedig, ha a Föld elbukik, elveszítjük a háborút. És a döntő ütközet épp most zajlik odaát, amíg mi itt ülünk és fontolgatjuk az egyértelműt. Az Exterminatust meg kell indítani, az összes kaptárt azonnal a Földre kell küldeni, hogy onnan kiindulva kezdhessék meg a tisztogatást.

- Még mindig 200 drák hajó van odakint, mi van, ha egyszerűen csak szétlövük őket? Csak engem zavar az a tény, hogy sokuk burkolatán még 50 méteres lyukak tátongnak?

- Ez már csak részletkérdés. Mind a 18 kaptár meghajtása, pajzsai és fegyverei működőképesek, valamint az irányítók is a fedélzeten tartózkodnak. Csak meg kell nyomnunk egy gombot, s már repülnek is – fejezte be a mondandóját Ferguson.

- Akkor küldjük is be őket, semmiképp sem veszthetünk.

- Egyet értek.

- Legyen hát – felelte az idősödő nő.

Mikor a Föld elhárító mezeje már csak 20%-on állt, hívás érkezett a komrendszeren keresztül. Az Ügynök azonnal tudta hívója kilétét, Ferguson volt az. Tehát mégis beszállnak az ütközetbe.

- Milyen a helyzet odaát? – hangzott a dörmögő, mélyen eltorzított hang a rádióból.

- Nagyon rossz. Esélyünk sincs, egyszerűen túl soka...

- A flotta elmenekült már? – vágott bele a szavába türelmetlenül.

- Nem, zavarják az ugrást, egyetlen hajó sem tudja elhagyni a területet. Muszáj tennünk valamit! – emelte fel a hangját Michael.

- Tudom... nincs választásunk – ekkor egy mély sóhajtás hallatszott. – Elindítjuk az Exterminatust.

- Az Exterminatust? Azt hittem a bogarak még az egyik kaptárt sem fejezték be.

- Ez most lényegtelen, a tanács megszavazta, tehát útnak indulnak.

- És mennyi? Ide hány hajó jön?
- Az összes.
- És gondolom, nem lenne bölcsőbb meghagyni párat arra az estre, ha egyszerűen szétlőnék őket, vagy a Replikátorok mégsem azt tennék, amire programoztuk őket?
- Nem, mindenképpen meg kell nyernünk ezt a csatát, ehhez pedig valamennyi hajóra szükség lesz.
- Nos, akkor jobb, ha siettek – felelte Michael miközben a monumentális űrcsatát figyelte az egyik ablakon keresztül. Az elkeseredett védők ösztüze épp izzó fémdarabokra robbantotta az egyik nehéz korvetet, amely azon hajót köze tartozott, melyek beleálltak a kolosszus felé irányzott lövedékek áradatába.
Így egy rés keletkezett ahol akadály nélkül átjuthattak azok, csak azért, hogy a monstrum irdatlan erejű védőmezeje könnyűszerrel hárítsa azokat, majd egy újabb hajó vegye át a nem sokkal ezelőtt szétlőtt helyét.

S az Ügynökség hajói még csak most készültek útnak indulni.
- Sierra 3-as kész.
- Omega 8 készen áll.
- Echo 4-es kész.
- Charlie 2-es teljesen működőképes.
- Delta 6-os alig várja, hogy közéjük csapjon.
- A teljes flotta készen áll – jelentette ki az Alfa 1-es vezérkaptár irányítóinak egyike szolgálatkészen.
- Rendben, koordináták megerősítve, utasítások megerősítve – közölte Ferguson. – Indulhatnak.
- Ahogy kívánja.
- Ja, és még valami. Küldjék őket a pokol fenekére!
- Meglesz uram, Alfa 1-es kiszáll – ahogy mondandója végére ért az irányító jelt adott az indulásra. Társa ismételten végigfutotta az adatokat, majd valamennyi hajónak továbbította a parancsot. Egyidejűleg izzottak fel mind a 18 kaptár hajtóművei és kékes fényük kíséretében tolták előre a csaknem 2 kilométer hosszú, robusztus hajókat.

Mikorra kiértek az eddig otthonukul szolgáló aszteroidamezőből már valamennyi, a szükséges nyersanyagok behozataláért felelős Replikátor elért a saját kaptáráig, majd bemászott annak fedélzetére a félkész csillaghajók burkolatán tátongó nyílások valamelyikén. S az irányítók csak ekkor adtak jelt az indulásra. A 18 hipertér ablak szinte egyidejűleg nyílott meg s a hatalmas kaptárak sorra léptek be rajtuk, majd tűntek tova azokban. S csak úgy sűvítettek úti céljuk, a Föld felé.

- Tudod, én még most sem értem miért hívják ezeket a hajókat kaptáraknak – tette fel a kérdést Keylee, az Alfa 1-es egyik irányítója társának, Nicknek utazásuk közepette.

- Alighanem azért, mert minden egyes hajó több ezer kis Replikátornak ad otthont, melyek darazsak módjára rajzanak ki belőle csata idején és bontják szét az ellenséges hajókat, valamint mennek ki és javítják a sérüléseket a burkolaton, vagy épp szerzik be az építéshez szükséges nyersanyagot.

- De akkor is, mind a 18 hajó egy WS-312-es cirkáló pontos mása. Ugyanazok a pajzsok, hajtóművek, fegyverek, minden műszaki adat tökéletesen egyezik. Nem lenne egyszerűbb simán Nexusnak hívni őket? Mert engem ez teljesen összezavar.

- Részemről teljesen mindegy. De a fejesek biztosan elgondolkoznak ezen a csata után, nekünk pedig az a dolgunk, hogy meg is nyerjük azt...

- Uram, mindjárt megszűnik a védőpajzs! – jelentette ki Malcolm fennhangon.

- Szóval eljött az idő... – sóhajtott fel Zsukov. – Minden hajó tartsa a pozíciót, addig védjük a Földet amíg... ameddig csak lehetséges.

A Drák Hadiflotta semmihez sem hasonlítható ösztüze zúdult rá a bolygót védő, egyre csak gyengülő energiamezejére. A támadók hajói közül sokan jóval nagyobb részt vettek ki a pusztításból az átlagnál. Közülük a csatahajók tűntek ki a legjobbal a Crudelitással az élen. Hiszen ezen csillaghajók sokkal nagyobb tűzerővel rendelkeztek a korvettek és nehéz cirkálók sokaságánál, de a kolosszus még ennél is nagyobb tűzerővel rendelkezett.

Hatalmas ágyúinak zöldesen izzó lövedékei okozták az energiaveszteség közel 10%-át, percekkel megrövidítve ezzel az ottaniak életét. A hatalmas plazmalyalábok sorra csapódtak bele a pajzsba, majd egy utolsó kékesen fénylő villanás után az végleg megadta magát és egy szempillantás leforgása alatt megszűnt.

A Föld védtelenül maradt.

A Tau'ri csillaghajók ugyan – választásuk nem lévén – hősiesen tartották helyzetüket és fel is fogták a találatok jelentős hányadát, de mégis sokuk elérte a felszínt, túl sokuk is. Spanyolországot érték az első találatok majd egyik több ezer, ha nem tízezer életet követelő becsapódás követte a másikat Európa szerte. Már minden reménytelennek látszott, amikor is újabb hipertér ablakok nyíltak meg nem sokkal a két flotta mellett, megérkezett az erősítés.

A 18 Nexuscirkáló csatarendben özönlött elő azokból, felvont pajzsokkal, élesített fegyverekkel. S nem haboztak használni azokat. Még egy szempillantás sem telt a normál térbe való belépést követően és már egyidejűleg, szinte gombnyomásra nyitottak tüzet fölövegükkel, s megannyi vörösösen izzó lézersugár tört elő a lándzsás alakú hajók zömök orrán kialakított 50 méter széles bemélyedésekből, mindegyikük célba talált.

Egyik csatahajó robbant ezernyi apró darabra a másik után, valamint számos korvett lelte korai végét röpke 3 másodperc leforgása alatt. Ugyanis nem a kondenzátorok lemerüléséig tüzeltek, hanem célpontjuk megsemmisüléséig. Így még elé energia maradt egy második, bár már jóval rövidebb időtartamot felölelő lövésre, ám az irányítók ezt inkább tartogatni látszottak, különben is hívásuk érkezett.

- Itt Zsukov admirális a Tau'ri Flottától. Kik maguk és mit keresnek itt?

- Itt Keylee az Ügynökségtől, segíteni jöttünk – hangzott a női hang a mikrofonból, miközben egyre mélyült az admirális értetlensége az ügy kapcsán.

- Segíteni?!

- Igen, a Föld nem bukhat el.

- Egyáltalán honnan szerezték ezeket a hajókat? Mi egyet is alig tudtunk építeni.

- Ezt majd később, most inkább a csatára koncentráljuk.

- Egyet értek – vágta rá elégedetten. – Már épp ideje volt, hogy segítsenek is valamit. Az ellenséges közepén van egy nagy, robusztus felépítésű hajó...

- Egy Kolosszus, már láttunk ilyet korábban.

- Mégis hol? – kérdezte vissza meglepetten.

- A Farkas Ösvény csillagködben, Hackett csatározott egy darabig a monstrummal – közölte közömbösen, ugyanis ők is jelen voltak aznap. A drák szimpatizánsok bázisa megtalálásának érdekében követték a hajót, viszont feleslegesnek vélték a kibontakozó csatába való beavatkozást, s távoztak a Mecilles pusztulását követően.

- Hackett nem drák szimpatizáns volt véletlenül? Mi oka lett volna csatározni ezzel a hajóval?

- Mi is azt hittük, de mint kiderült csapdába csalta őket. Egy egész, a csillagködökbe rejtett flottát pusztított el a jól bevált aknás trükkel. A Kolosszus ezután merészkedett elő, meg sem kottyant neki a műsor. Ezután az utolsó leheletükig küzdöttek, végül mind két hajó megsemmisült. Azt hittük ezzel vége, de úgy tűnik, hogy szokás szerint kettőt csináltak belőle a mocskok.

- Értem, az a gond, hogy amíg az a monstrum egyben van, nem tudunk visszavonulni, esetleg meg tudnák oldani az önök oldaláról, nekünk sajnos nincs meg hozzá a tűzerőnk.

- Nem probléma – vágta rá Keylee, majd jelt adott Nicknek s rövidesen a teljes flotta célba vette a kérdéses monstrumot, majd egyidejűleg zúdították rá lézereik pusztító áradatát. S a tüzelés ugyan jóval rövidebb ideig tartott, de így is bőven elégnek bizonyult.

A lézersugarak ugyanis könnyű szerrel fúródtak át az azt körülálló hajókon és csapódtak annak masszív pajzsába, majd hasítottak rajta keresztül egy szempillantás alatt. Egy másodperce sem telt bel és a kolosszus roppant főreaktora is megadta magát, s a keletkező robbanás ezernyi apró darabra hasította a hajót, melyek aztán óriási sebességgel suhantak a szélrózsa minden irányába az űrben, hogy tucatnyi másik hajóval végezhesenek.

- Köszönjük – jelentette ki Zsukov, amint megbizonyosodtak a hajó pusztulásáról. – Remélem, még találkozunk, hogy kellőképp kárpótolhassuk önöket.

- Hogy érti? Nem maradnak és harcolnak?

- Nem tehetem, a Császár közvetlen parancsa, hogy kezdjük meg a visszavonulást, amint megszűnt a zavaró mező – ezúttal nem játszhatta a vakmerő admirálist, aki megtagadja a közvetlen parancsot, nem, ha ennyi minden forog kockán. 18 hajó legyen akármilyen erős is koránt sem jelent garanciát a győzelemre, ráadásul Trueman is a Korolev fedélzetén tartózkodik s így már jóval nehezebb ellentmondani neki.

- Milyen kár, pedig már azt hittem, hogy ismét vállalva harcolunk majd. Egyébként is jóval több esélyünk lenne közösen.

- Sajnálom, majd talán legközelebb – ekkor azonban léptek zöreje hallatszott a híd bejárati ajtaja felől s Trueman lépett be rajta.

- Felesleges sajnálkoznia admirális, megváltozott a parancs. Harcolunk!

Eztán ádáz küzdelem vette kezdetét. Az Ügynökség 18 hajója, valamint a már csak 32 hajóra zsugorodó Tau'ri hadiflotta újult erővel rontott a még 150 hadihajóval büszkélkedő ellenséges flottának. Sorra záporoztak a torpedók, plazmalövedékek, s minden egyéb pusztító fegyver. Sorra záporoztak a Föld űrvédelmének lövedékei s egyik hajó robbant fel a másik után az utolsó, elkeseredett csata perceiben, de végül az emberiség felé kezdett billeni a háború mérlegének ingatag nyelve.

A Nexus ugyanis több volt egy átlagos cirkálónál, valóságos mozgó erődítménynek számított fegyverzet terén, de mégis oly keskeny volt, hogy lehetetlenség legyen eltalálni. A Drák flotta egyszerűen képtelen volt felvenni az újdonsült hajóosztály 18 képviselőjével szemben. A korvettek szinte meg sem karcolták plazmalövedékeikkel, mielőtt a masszív tau'ri plazmalövegek könnyű szerrel darabokra robbantották volna azokat. A csatahajók pedig túl nagyok voltak, könnyedén elporlaszthatta őket az ügynökség hajóinak OTL lövegei. Egyedül a nehéz korvetteknek lett volna némi esélye, de a Nexuscirkálók mindkét oldalán elhelyezkedő tachyon ágyúsorok még időben semlegesítették őket.

Egyedül a sokaság válhatott volna Kortis előnyére, de Zsukov és flottája, ha nagy áldozatok árán is, de sikerrel tehermentesítette segítői hajóhadát. Ugyanis a háborúban semmi sem volt ingyen. Ahhoz, hogy ilyen közel jussanak a felülkerekedéshez még 12 Tau'ri és 4 Ügynökségi hajónak kellett pusztulnia s koránt sem látszott még véget érni az ütközet.

Kortis zászlós hajója hídjáról nézte végig, ahogyan a Delta 6-os megjelölésű nexus utolsó pajzsa is megadja magát, majd az oldalát hevesen tépázó csatahajó plazmalövegei darabokra lövik a lándzsás alakú cirkáló keskeny összekötőrészét, s egy izzó lángcsóva kezdi elnyelni azt, miközben a kérdéses csatahajót keresztüllőtte az Alfa 1-es megjelölésű ügynökségi hajó. Ekkor a Delta 6-os OTL lövege még egy utolsó lövést adott le egyenesen a Crudelitasra, s csak a szerencsén múlt, hogy a nexus saját pusztulása időben véget vetett e folyamatnak és nem pusztult bele valamennyiük, de így is komoly károkat szenvedett a hajótest.

- Visszavonulás! – kiáltotta el Kortis féktelen haragja közepette, s a megmaradt 47 drák hajó rövidesen elhagyta a naprendszer, véget ért a csata.

- Győzelem! – hallatszott a kiáltás ezernyi szájból, zengett megannyi hajó kapitányának torkából, s a Föld több milliárd lakosa egyként éljenzett a hír hallatán. Ha az utolsó pillanatban is, de felülkerekedtek és sikerrel védték meg otthonuk ádáz ellenségeiktől.

Viszont még mindig kérdés volt, hogy mi lesz ezután. Senki sem számított rá, hogy ilyen kevés áldozat árán nyerik meg a csatát. Mindenki, egyedül Ferguson kivételével, aki már másnap találkozót beszélt meg a császárral az újonnan emelt császári palota tágas csarnokában s mostanra már meg is kezdték tanácskozásukat mindkét fél jövője érdekében.

- Hálásak vagyunk a segítségükért, de ez így nem maradhat. Egyszerűen túl nagy haderő birtokában vannak – kezdett bele Trueman mondandójába.

- Magát az okot vitatnám, de abban egyet értek, hogy a flotta nem maradhat a mi kezünkben. Ugyan az Ügynökség képviselőjében jöttem és jelenleg én parancsolok a flottának, de félek ez nem mindig lesz így. A többi tanácsstag már egyik abszurdabb elképzelést szövi a másik után. Ekkora haderő birtokában a következő lépésünk még számomra is megjósolhatatlan.

- Nos, akkor tekintsünk el az októl és törekedjünk a megoldás felé. Viszont, ha átvesszük a flotta irányítását tudnunk kell hogyan hozták létre, valamint meg kell szabadulnunk a replikátoroktól.

- Röviden annyi, hogy még régebben elfogtunk egy replikátort, átprogramoztuk, majd sokasodni hagytuk. Később elloptuk a WS-312-es hajómodell terveit, majd egy aszteroidamezőbe vittük a bogarakat és megmondtuk nekik, hogy kezdjék meg 18 kaptár építését néhány héttel ezelőtt.

- Héttel?

- Igen, ez a legcsodálatosabb az egészben. Hetek alatt megépítik azt, ami évekbe telne, ráadásul csak a nyersanyagot kell biztosítanunk számukra, a költségek minimálisak. A programozásuk értelmében pedig mienk az egész, hagyják, hogy kedvünk szerint vegyük át az irányítást.

- Egészen addig, amíg nem lázadnak fel. A Replikátor faj pusztá létezése is fenyegetést jelent ránk nézve, ezért mindenképp el kell pusztulniuk, amint csak lehet.

- Látom, nem érti. Mi ugyanúgy vezéreljük őket, akár az Ősök tették a Pegazuson, csak hatékonyabban. Ezek sosem fordulnának ellenünk, kipróbáltuk. Több ezret lövettünk szét belőlük az ügynökeinkkel és semmi, rájuk sem hederítettek. Ráadásul, nélkülük nem nyerhetünk. A Drákok most visszavonultak s a sebeiket nyalogatják majd egy ideig, de ez nem tart majd örökké. S már csak 13 hajónk maradt, önöknek meg 20, egy ideig még feltarthatjuk őket, de aztán végünk. Ha győzni akarunk, – és ez most létkérdés – nagyon gyorsan, nagyon sok hadihajóra lesz szükségünk, s ezt csak a Replikátorok tudják megadni nekünk.

- Valóban – bólintott rá Trueman kis gondolkodást követően. – De utána elpusztulnak.

- És utána mi lesz? Gondolj bele, David, ha megtartjuk őket, az emberi faj egy magasabb szintre emelkedik majd, legyőzhetetlenek leszünk, valóságos istenek. Egész hadiflottákat építhetünk a semmiből, világokat irthatunk ki egy mozdulattal. S teljesen mindegy lesz hány hajót veszítünk, ezek a kis fickók már a roncsmezőn újjáépíthetik azokat. Gondolj bele, mit érhetünk el a segítségükkel!

- És mi van, ha mégsem? Mi van, ha egyszer csak mást mond nekik a programjuk, kiirtanak minket egy szempillantás alatt, ezek csak robotok, egyszerű gépek. Nekik teljesen mindegy, hogy mi élünk vagy halunk, csak azért segítenek, mert azt mondja a kódolásuk. Sajnálom, de a döntésem végeleges. A háború végéig maradhatnak, de aztán végük.

- Rendben – felelte Ferguson, egyébként sem remélt túl sokat az ügy kapcsán. – Hajlandóak vagyunk minden adatunkat megosztani önökkel a vezérlésükről, felépítésükről és programozásukkal kapcsolatban, de ezt kellő képpen kell ellensúlyozniuk.

- Mégis hogyan?

- Biztosítaniuk kell a szervezetünk működését. Ha megadjuk a kérdéses adatokat az Ügynökség mától kezdve törvényes szervezet lesz, amely a kormány ellenőrzése alatt működik majd, természetesen az én irányításom alatt. Minden szükséges eszközt a rendelkezésünkre bocsátanak majd, hogy szabadon létesíthessünk bázisokat, építhessünk hajókat, képezzük ügynökeinket.

- Ugye viccel? – nevezett fel Trueman.

- Nem, ennek ez az ára. Kell, vagy nem kell?

- Legyen – bólintott rá kis gondolkodás után. – De akkor nincs semmi titkolódzás, minden egyes lépésükről tájékoztatni fognak, valamint megfigyelőink lehetnek majd a soraikban. Csak azt tehetik, amit mi jóváhagyunk és minden eddigi műveletüket nyilvánosság elé tárják.

- Természetesen – bólintott rá Ferguson, csekély ár ez szervezete túlélése számára.

- És had kérdezzek még valamit. Azt értem, hogy minimális költsége volt az egész hajóépítés dolognak, de azért még ez így is rengeteg pénz az önök számára, kizárt, hogy sima csempészettel és sikkasztással hozzá tudtak volna jutni a szükséges összeghez. Szóval megtudhatnám, mégis, hogyan?

- Richard Hawking megölésével...

Darth Raven